

82.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 30 stycznia 1922 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 21 października 1921 r. o zarobkowym pośrednictwie pracy.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 21 października 1921 r. o zarobkowym pośrednictwie pracy (Dz. U. R. P. № 88, poz. 647) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, które miały w dniu 10 grudnia 1921 r. pozwolenie władzy państwowej na trudnienie się zarobkowym pośrednictwem pracy na obszarze b. zaboru rosyjskiego, winny do dnia 10 marca 1922 r. wnieść do właściwego urzędu wojewódzkiego zaopatrzone w myśl obowiązujących przepisów markami stempłowymi podanie o pozwolenie wykonywania zarobkowego pośrednictwa pracy.

Do podania należy dołączyć:

- a) oryginał lub notarialnie uwierzytelniony odpis wydany przez władze państwowe pozwolenia (koncesji) na wykonywanie zarobkowego pośrednictwa pracy;
- b) zaświadczenie właściwych władz, że petent jest obywatelem Polski;
- c) świadectwo nienagannego prowadzenia się, wydane przez władze bezpieczeństwa publicznego;
- d) regulamin przedsiębiorstwa i deklarację zgodnie z § 2 niniejszego rozporządzenia.

Do czasu utworzenia Urzędu II instancji w Warszawie, wszystkie czynności urzędu wojewódzkiego, wymienione w niniejszym rozporządzeniu, w obrębie m. st. Warszawy pełnić będzie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

§ 2. Na obszarze całej Rzeczypospolitej, osoby, które miały w dniu 10 grudnia 1921 r. pozwolenie władzy państwowej na trudnienie się zarobkowym pośrednictwem pracy, winny do dnia 10 marca 1922 r. złożyć we właściwym urzędzie wojewódzkim regulamin i deklarację.

W regulaminie należy podać:

- a) wysokość i warunki opłat za korzystanie z usług zarobkowego pośrednika pracy;
- b) liczbę filji przedsiębiorstwa i ich adresy, jeżeli zarobkowy pośrednik oprócz przedsiębiorstwa głównego jest właścicielem jednej lub kilku filji.

W deklaracji należy wymienić:

- a) imię i nazwisko petenta, datę i miejsce urodzenia, rodzaj zajęcia w okresie trzech lat przed otrzymaniem pozwolenia na prowadzenie zarobkowego pośrednictwa pracy, rodzaj zajęcia dodatkowego, o ile petent je obecnie posiada, miejsce zamieszkania, przynależność państwową, siedzibę biura;

b) w wypadkach, gdy zarobkowy pośrednik przy wykonywaniu swego zawodu korzysta lub pragnie korzystać z usług pomocników: imię i nazwisko pomocnika, datę i miejsce urodzenia, rodzaj zajęcia w okresie trzech lat ostatnich, rodzaj zajęcia dodatkowego i miejsce zamieszkania pomocnika;

c) imię i nazwisko pełnomocnika lub dzierżawcy, o ile biuro pośrednictwa pracy nie było prowadzone dotychczas przez jego właściciela osobiście.

§ 3. Zarobkowi pośrednicy pracy na terenie całej Rzeczypospolitej, pragnący przenieść siedzibę przedsiębiorstwa do innej miejscowości, winni złożyć w urzędzie wojewódzkim podanie do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o udzielenie pozwolenia z dołączeniem dokumentów wymienionych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Po zawiadomieniu zarobkowego pośrednika pracy w b. zaborze rosyjskim przez urząd wojewódzki, o udzieleniu przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej pozwolenia na prowadzenie zarobkowego przedsiębiorstwa pośrednictwa pracy, petent winien w celu otrzymania odnośnego dokumentu złożyć w tymże urzędzie wojewódzkim kwit kasy skarbowej o złożeniu kaucji w myśl § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Zarobkowy pośrednik w b. zaborach austriackim i pruskim, posiadający koncesje wydane przed dniem 10 grudnia 1921 r. w razie otrzymania zawiadomienia o udzieleniu mu przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej pozwolenia na prowadzenie zarobkowego przedsiębiorstwa pośrednictwa pracy w innym miejscu lub na innych zasadach, niż wymieniono w dawnej koncesji, — winien w celu otrzymania odnośnego dokumentu przedstawić we właściwym urzędzie wojewódzkim kwit kasy skarbowej o złożeniu kaucji w myśl § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Kaucja zarobkowych przedsiębiorców pośrednictwa pracy wynosi:

- dla przedsiębiorców, trudniących się pośrednictwem pracy dla wszelkich kategorii pracowników, — 300.000 mk.;
- dla przedsiębiorców, trudniących się pośrednictwem pracy dla jednej kategorii pracowników, — 100.000 mk.

Kaucję składa się jako depozyt do dyspozycji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 7. W razie, gdyby kaucja zarobkowego pośrednika pracy została zmniejszona na skutek skazania zarobkowego pośrednika pracy na karę grzywny na podstawie art. 17 i art. 18 ustawy o zarobkowym pośrednictwie pracy, lub na skutek przymusowej egzekucji na podstawie prawomocnego wyroku sądowego na rzecz osób trzecich, zarobkowy pośrednik pracy winien w terminie tygodniowym dopełnić kaucję do poprzedniego wymiaru.

§ 8. Podanie o odnowienie przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej pozwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego pośrednictwa pracy

zarobkowi pośrednicy pracy mogą składać do właściwego urzędu wojewódzkiego nie później, niż na 3 miesiące przed upływem terminu pozwolenia, udzielonego przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

§ 9. Zarobkowy pośrednik pracy, pragnący korzystać przy wykonywaniu swego zawodu z usług pomocnika, powinien w ciągu siedmiu dni po zaangażowaniu go złożyć do właściwego urzędu wojewódzkiego podanie o zatwierdzenie pomocnika. W podaniu należy wymienić imię i nazwisko pomocnika, wiek, zamieszkanie, rodzaj zajęcia głównego i dodatkowego w okresie ostatnich 3 lat.

Pomocnik nie będzie zatwierdzony, a udzielone zatwierdzenie będzie cofnięte w wypadku, kiedy pomocnik nie daje swym postępowaniem gwarancji, że czynność pośrednictwa będzie wykonywana zgodnie z prawem i dobrym obyczajem.

§ 10. Zarobkowy pośrednik pracy może pobierać opłaty za zawarte przy jego pośrednictwie umowy pracy w wysokości, nie przekraczającej sum podawanych w ogłaszanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej specjalnych tabelach.

§ 11. Jeżeli właściciele przedsiębiorstwa nie dokonają formalności, przewidzianych w §§ 1, 2, 4 i 8 niniejszego rozporządzenia w terminach tamże oznaczonych, lub Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej nie udzieli lub cofnie zezwolenie na prowadzenie zarobkowego przedsiębiorstwa pośrednictwa pracy,—biuro ulegnie likwidacji w terminie określonym przez toż Ministerstwo.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki

83.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 2 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

Na mocy art. 2 ustawy z dn. 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drewno opałowe i budulcowe (Dz. P. P. P. № 20, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. Ceny drzewa budulcowego na pniu za jeden metr sześcienny (1m³) zajętego ogólnie w la-

sach prywatnych w myśl postanowień artykułów 1, 2 i 3 rozporządzenia z dn. 2 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 586) jako też zajętego oddzielnymi zarządzeniami w ilości ponad normę ustaloną w art. 2 i 3 tegoż rozporządzenia określać będą na podstawie średnich cen targowych właściwi wojewodowie po zasięgnięciu opinii komisji do tego celu powołanych.

§ 2. Komisje przewidziane w § 1 winny się składać: z wojewody, jako przewodniczącego i 4 członków powołanych przez wojewodę, a mianowicie z przedstawiciela Ministerstwa Robót Publicznych, z przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i przedstawiciela właścicieli lasów lub przedstawiciela przemysłowców drzewnych.

§ 3. Oznaczanie cen winno się odbywać każdego miesiąca dla wszystkich lasów całego obszaru województwa, z których drewno budulcowe jest pobierane przez urzędy odbudowy na cele odbudowy, przyчем wysokość cen winna być uzależniona od stosunków lokalnych, eksploatacyjnych i odległości od najbliższej stacji kolejowej.

§ 4. Od decyzji wojewody, wydanych w myśl niniejszego rozporządzenia właścicielowi lasu oraz osobom wymienionym w art. 5 rozporządzenia z dn. 2 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 586) przysługuje prawo odwołania się w terminie 14-dniowym od dnia zawiadomienia do Ministra Robót Publicznych, który rozstrzyga ostatecznie w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzeń wypływających z zajęcia drewna.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1922 r., odnośnie do drewna budulcowego, dla którego asygnacje zostały wydane przez urzędy odbudowy po 1 stycznia 1922 względnie dla którego protokoły odbiorcze zostały sporządzone po tymże terminie.

Jednocześnie tracą moc: 1) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia cen drzewa wydane na mocy ustawy sejmowej z dn. 28 lutego 1919 r. (Monitor Polski № 161 z dn. 21 lipca 1919 r.), 2) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 5 lipca 1921 (Dz. U. R. P. № 65, poz. 417) i 3) rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 1 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 679).

Minister Robót Publicznych: *G. Narutowicz*

Minister Skarbu: *Michalski*

Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*